

[Justitsministeren]

var, at forbrug af narkotika er et lægeligt-socialt problem og ikke et problem, som løses gennem straf. Den politimæssige og strafferetlige indsats mod narkotikakriminaliteten må koncentrerer om at hindre importen og udbredelsen af stofferne, og det er med disse synspunkter som udgangspunkt, man bør tage stilling til fremkomsten af cirkulæret.

De anførte synspunkter og forudsætninger blev igen i 1975 genstand for en grundig debat her i folketinget i forbindelse med forholdet af strafferammen til fængsel i indtil 10 år, altså for den groveste narkotikakriminalitet, i straffelovens § 191. Forud for fremsættelsen af dette lovforslag havde justitsministeriet anmodet kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien om en udtalelse, og denne udtalelse fra udvalget var optaget som bilag til lovforslaget. Det, jeg gerne vil fremhæve her, er kontaktudvalgets synspunkter om det specielle spørgsmål, som vi har til behandling i dag, og jeg tillader mig at citere fra udvalgets skrivelse af 28. august 1973:

»Hovedlinjen i den hidtidige narkotikapolitik har været, at tyngdepunktet lægges på forebyggende og behandlingsmæssige foranstaltninger, og at strafmæssige foranstaltninger betragtes som en nødvendig og begrænset støtte for den øvrige indsats. Dette har bl. a. fundet udtryk i rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969 om forfølgning af sager vedrørende overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer. Såfremt gennemførelsen af forslaget om en forhøjelse af strafmaksimum skulle skabe indtryk af, at hovedlinjen i samfundets indsats ændres, vil den deraf følgende skærpende debat i sig selv kunne få skadevirkninger for det nuværende tværfaglige samarbejde...

Det er derfor kontaktudvalgets bestemte opfattelse, at de almindelige retningslinjer i rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969 fortsat bør gælde.«

Justitsministeriet gav i forbindelse med behandlingen i 1975 udtryk for, at der ikke med forslaget om forhøjelse af strafferammen var tilsigtet en almindelig forhøjelse af strafniveauet for narkotikakriminalitet, men at forslaget alene tog sigte på de allergroveste, ofte internationalt prægede forhold. Det er efter disse hovedretningslinjer, politiet og anklagemyndigheden siden 1969 har behandlet sager om overtrædelse af narkotikalovgivningen.

Disse retningslinjer, hvorefter politiets indsats koncentrerer om udbredelsen af narkotiske stoffer, mens indsatsen mod dem, som alene besidder narkotika til eget forbrug, begrænses som anført i cirkulæret, kan jeg fortsat tilslutte mig.

Lad mig hertil føje, at spørgsmålet om den rigtige politik vedrørende behandlingen af narkotikaproblemet er mere kompliceret, end forslagsstillerne synes at vedkende sig. Spektret spænder fra de alleralvorligste former for kriminalitet til mindre overtrædelser af mere ordenspræget karakter. Det strafferetlige spektrum er efter min opfattelse lige så vidt. Som en facet i dette mønster har vi brug for rigsadvokatens cirkulære, som efter min opfattelse naturligvis ikke er i strid med narkotikalovgivningen, og jeg kan derfor ikke tilsi-ge regeringens støtte til, at rigsadvokatens cirkulære ophæves.

Jimmy Stahr (S):

Uden at jeg skal blande mig i fremskridts-partiets interne forhold, tør jeg nok love for, at der her er tale om et stramningsforslag. Det omtalte cirkulære er efter vores mening i smuk tradition med et ideal om, at vi først og fremmest skal koncentrere os om de grovere forbrydere og om de forbrydelser, der f. eks. foregår i forbindelse med de hårde stoffer.

Der skal selvfølgelig ikke være nogen tvivl om, at lykken var, at vi kunne stoppe alle lovovertrædelser, men lovovertrædelser har jo bl. a. også forskellige udspring, og når det drejer sig f. eks. om hashrygning, er der i høj grad også tale om en social-lægelig side, og her er det andre foranstaltninger, der i virkeligheden trænges til. Jeg kan derfor med stor glæde stille mig bag justitsministerens tale; socialdemokratiet må skarpt afvise det foreliggende forslag.

Mette Madsen (V):

På venstres vegne kan jeg ganske tilslutte mig den afvisning af forslaget, som justitsministeren gav. Vi mener ikke i venstre, at man når bedre resultater ved behandling af narkomaner, hverken de svære eller de lettere tilfælde, ved at kriminalisere forbruget. Formålet med lovgivningen på narkotikaområdet har hele tiden været at hindre udbredelsen af euforiserende stoffer. Derfor gik venstre også